

Arrest

nr. 92 867 van 4 december 2012
in de zaak RvV X / II en RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 september 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 juli 2012 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaten H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat T. OP DE BEECK en H. RIAD en van advocaat S. DEVRIESE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster treedt op 31 juli 2009 te Marokko in het huwelijk met M. H., een Nederlandse onderdaan.

1.2. Op 10 mei 2011 wordt verzoekster, in functie van haar huwelijk met een Nederlandse man, in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 30 juli 2012 een beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van

meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 6 augustus 2012 aan verzoekster ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [A.]

Voorna(a)m(en): [T.]

Nationaliteit: Marokkaanse

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit het relatievervalg dd 09.12.2011, opgesteld door de politie van Leuven, blijkt dat betrokkene alleen op het gezamenlijke adres woont. Haar echtgenoot heeft de woning verlaten omwille van huwelijkproblemen. Zij wenst niet meer samen te leven met haar echtgenoot. Hieruit blijkt dat er noch van een gezamenlijke vestiging noch van een gezinscel sprake is tussen beiden.

Aangezien uit het dossier kon afgeleid worden dat betrokkene mogelijk slachtoffer is van huiselijk geweld, werd haar gevraagd alle mogelijke bewijzen hiervan voor te leggen. Daarnaast werd zij eveneens uitgenodigd om documenten voor te leggen die het mogelijk maken om haar socio - economische situatie te onderzoeken zoals gesteld in artikel 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene legt als bewijs voor het huiselijk geweld één medisch attest voor en een PV van verhoor. Uit dit PV blijkt dat de politie geen verwondingen kon vaststellen bij betrokkene en dat ze gezien hebben dat betrokkene zelf schrammen bij zichzelf heeft toegebracht.

Betrokkene heeft bijgevolg op basis van deze documenten niet afdoende aangetoond dat zij effectief slachtoffer is van een schrijnende situatie. Bovendien blijkt uit het administratieve dossier dat betrokkene sedert 01.06.2011 een leefloon ontvangt van het OCMW. Daardoor voldoet zij niet aan de cumulatieve voorwaarde van artikel 42quater, §4, 4° van de wet van 15.12.1980.

Bijgevolg voldoet zij niet aan de uitzonderings situatie van artikel 42quater, §4, 4° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene legt via het CAW Leuven allerlei documenten voor die haar integratie in België zouden moeten aantonen. Uit de verklaring van het CAW blijkt echter dat betrokkene hulp nodig heeft om haar weg te vinden in onze maatschappij en dat haar beperkte kennis van het Nederlands haar verhindert om snel werk te vinden. Bovendien blijkt uit het administratief dossier en het attest van het OCMW van Leuven dat betrokkene reeds geruime tijd (sedert 01.06.2011) een leefloon ontvangt. Verder blijkt bovendien uit het document van het CAW dat betrokkene geen verwanten heeft in België en hier alleen is. Tot slot blijkt uit het voorgelegde medische attest dat betrokkene in een goede gezondheid verkeert.

Gelet op deze feiten kan men niet stellen dat de socio - economische en culturele integratie in België en de gezondheid van betrokkene van die aard is dat een verblijf in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt of noodzakelijk is en dat een terugkeer naar haar land van herkomst onmogelijk of schadelijk zou zijn voor betrokkene.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In het verzoekschrift ingediend op 4 september 2012 door meester H. RIAD wordt in een enig middel de schending aangevoerd van de artikelen 40bis en 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Dit middel wordt als volgt toegelicht:

"[...] a) Wat de schrijvende situatie van verzoekster betreft:

Hoewel verzoekster en haar echtgenoot sinds 09.08.2011 officieel niet meer samenwonen, dient men vast te stellen dat verzoekster wel beantwoordt aan de uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42 quater §4 Vreemdelingenwet.

Zoals uit het administratief dossier blijkt, was de tegenpartij op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen, op de hoogte van het feit dat verzoekster, als slachtoffer van huiselijk geweld, verplicht was om de echtelijke woning te verlaten.

Het feit dat verzoekster in het vluchthuis van Leuven mocht verblijven is hier een eerste bewijs van.

Voorts bevat het administratief dossier volgende relevante stukken:

- een brief van het CAW Leuven waarin het relaas van verzoekster getailleerd wordt weergegeven;*
- medisch attest van 25.05.2011 1 voorlagen en verwondingen;*
- bewijs van inschrijving voor Nederlandse taallessen;*
- bewijs van inschrijving bij de VDAB;*
- sollicitatieformulier bij de kringwinkel;*
- bewijs van inschrijving bij konvert interim;*
- bewijs van inschrijving bij de FSMB mutualiteit;*
- inburgeringscontract;*
- bewijs van inschrijving in het provinciaal integratiecentrum;*
- PV van de Politie van Leuven dd. 27.06.2011 waarin verzoekster duidelijk heeft gesteld dat ze het slachtoffer is geweest van fysiek geweld. Verzoekster legt voorts uit dat de verklaringen van haar echtgenoot betreffende het incident op 29.05.2011 foutief zijn en dat ze op 29.05.2011 door de politie niet werd gehoord, in tegenstelling tot haar echtgenoot. Verzoekster legt uit dat ze op deze dag weldgekelijk werd geslagen en bedreigd door haar echtgenoot en schoonmoeder.*

Daar waar de bestreden beslissing stelt dat verzoekster niet afdoende aantoont dat zij effectief slachtoffer is geweest van een schrijvende situatie, is er sprake van schending van de motiveringsplicht evenals van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Voorts maakt de bestreden beslissing op dit punt duidelijk een manifeste appreciatiefout uit.

Gelet op de inhoud van bovenvermelde stukken, had de tegenpartij immers niet tot het besluit mogen komen dat verzoekster zich niet in een schrijvende situatie bevond.

De bestreden beslissing verwijst enkel naar één medisch attest en een PV van verhoor.

Het PV van verhoor zou melding maken van het feit dat de politie geen verwondingen kon vaststellen bij verzoekster en dat de politie zou hebben gezien dat verzoekster zelf schrammen bij zichzelf zou hebben toegebracht.

Er dient echter te worden vastgesteld dat het administratief dossier van de tegenpartij slechts één PV van verhoor bevat, dd. 27.06.2011 van de politie van Leuven. Deze PV maakt absoluut geen melding van hetgeen de tegenpartij in de bestreden beslissing aanvoert.

Op dit punt is de bestreden beslissing dan ook behept met een manifeste appreciatiefout en in strijd met de motiveringsplicht.

Voorts bevat het administratief dossier van de tegenpartij andere stukken waarmee de tegenpartij geen rekening heeft gehouden en die nochtans essentieel zijn voor de behandeling van het dossier van verzoekster:

- *Het medisch attest dd. 25.05.2011 maakt melding van slagen en verwondingen;*
- *de verschillende brieven van het CAW Leuven stellen dat verzoekster slachtoffer is geweest van huiselijk geweld en dat ze voordien in het vluchthuis te Leuven verbleef.*

Zoals uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt, heeft de tegenpartij hier echter geen rekening mee gehouden en bijgevolg de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Verzoekster voldoet dus weldegelijk aan de uitzonderingssituatie van artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet nu ze het slachtoffer is geweest van een schrijnende situatie, namelijk huiselijk geweld en de tegenpartij hiervan op de hoogte was.

b) Wat de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie van verzoekster in het Rijk betreft en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong:

Wat de gezondheid en de socio-economische en culturele integratie van verzoekster in België betreft, meent de tegenpartij dat deze niet van aard dat ze een verblijf in het Rijk rechtvaardigen of een terugkeer naar haar land van herkomst onmogelijk of schadelijk zouden zijn.

De tegenpartij verwijst in de bestreden beslissing naar "allerlei documenten die haar integratie in België zouden moeten aantonen".

Volgens de tegenpartij blijkt uit de verklaring van het CAW Leuven, dat verzoekster "hulp nodig heeft om haar weg te vinden in onze maatschappij en dat haar beperkte kennis van het Nederlands haar verhindert om snel werk te vinden."

Volgens de tegenpartij zou bovendien uit het dossier blijken dat verzoekster sinds 01.06.2011 1 leefloon ontvangt, dat ze in België geen verwanten heeft en dat uit het voorgelegde medische attest blijkt dat verzoekster in een goede gezondheid verkeert (stuk 1).

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat het feit dat verzoekster hulp nodig heeft en een beperkte kennis van het Nederlands, dit niet betekent dat verzoekster geen werk kan vinden of zal vinden.

Verzoekster volgt Nederlandse taallessen en is reeds ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB en bij konvert interim. Haar inschrijvingen dateren echter van juni 2012. Verzoekster heeft dus nog maar pas haar weg gevonden op de arbeidsmarkt.

Verzoekster heeft gedwongen haar woning in mei 2011 moeten verlaten en ze woont nog maar sinds oktober 2011 op haar eentje.

Dat verzoekster nog niet alles onder controle heeft is dan ook menselijk.

Ze moet een bijzonder pijnlijke periode verwerken, een nieuwe taal leren, zich aanpassen aan een nieuwe cultuur en zo snel mogelijk werk vinden.

Eisen dat verzoekster onmiddellijk alles geregeld zou krijgen is dan ook onredelijk.

Verzoekster doet alles om werk te vinden. Dit blijkt duidelijk uit het administratief dossier.

Desondanks meent de tegenpartij dat dit geen verblijf in het Rijk rechtvaardigt.

Zodoende strijd de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel. De bestreden beslissing is immers duidelijk disproportioneel waar het stelt dat verzoekster geen recht op verblijf heeft nu ze geen werk heeft gevonden, terwijl uit alle stukken van het dossier blijkt dat ze actief werk zoekt.

Bovendien maakt de tegenpartij een selectieve lezing van de verklaring van het CAW Leuven dd. 06.07.2012, deze vermeldt immers het volgende:

"Mevrouw [A.] heeft hulp nodig bij hef wegwijs worden in onze maatschappijstructuur maar is erg leergierig en doet haar best om zo snel mogelijk te integreren. Ze volgt Nederlandse Les, heeft een inburgeringscursus positief beëindigd, ze krijgt steun van de 'toeleiders in diversiteit', is ingeschreven in hef plaatselijk Wijkgezondheidscentrum,...

Mevrouw [A.] is hier alleen en heeft geen verwanten wonen in België. Ze krijgt momenteel steun van het OCMW van Leuven. Zij is ingeschreven in de VDAB en is solliciterend. Omwille van haar nog beperkte kennis van het Nederlands is hef niet evident voor mevrouw om werk te vinden. Zij probeert nu tewerkstelling te krijgen via sociale tewerkstellingsprogramma's zoals de lokale kringwinkel, project Wonen en Werken,.... tot op heden zonder resultaat. Mevrouw heeft nauwelijks nog een band met Marokko: haar broers/zussen wonen verspreid over Europa. Haar mama verblijft nog in Marokko, met haar is er sporadisch telefonisch contact.

Mevrouw wenst dan ook haar verder leven in België door te brengen. Zij doet verder haar best zo snel mogelijk te integreren.(...)" (zie administratief dossier tegenpartij).

Verzoekster kan bijgevolg elk moment een werk vinden en dit dankzij haar inspanningen.

Voorts blijkt geenszins uit het dossier dat verzoekster sinds 01.06.2011 leefloon ontvangt, maar slechts sinds 15.10.2011.

Verzoekster weet bovendien niet over welk medisch attest de tegenpartij het heeft wanneer het stelt dat verzoekster in een goede gezondheid verkeert.

Deze elementen wijzen duidelijk op het feit dat de tegenpartij het dossier van verzoekster op onzorgvuldige wijze heeft onderzocht en zodoende het zorgvuldigheidsbeginsel heeft miskend evenals de motiveringsplicht aangezien de tegenpartij geen rekening heeft gehouden met de stukken van het dossier.

Tenslotte wenst verzoekster het volgende te onderstrepen uit de verklaring van het CAW Leuven: "Mevrouw heeft nauwelijks nog een band met Marokko: haar broers/zussen wonen verspreid over Europa. Haar mama verblijft nog in Marokko, met haar is er sporadisch telefonisch contact."

Verzoekster is sinds 13.01.2011 in België. Haar broers en zussen wonen verspreid over Europa. Enkel nog haar moeder verblijft in Marokko maar ze heeft slechts sporadisch contact met deze laatste.

De omstandigheden waarin het huwelijk tussen verzoekster en haar echtgenoot werd afgesloten en de rol die haar ouders hierin hebben gespeeld, hebben er immers voor gezorgd dat de relatie met haar moeder bijzonder moeilijk is geworden.

Overeenkomstig artikel 42quater §1 Vreemdelingenwet houdt "de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van hef verblijf van de betrokkene in hef Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in hef Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

De tegenpartij heeft geen rekening gehouden met de mate waarin verzoekster bindingen heeft met haar land van oorsprong.

Deze bindingen zijn echter onbestaand.

Op dit punt is de bestreden beslissing in strijd met artikel 42quater §1 Vreemdelingenwet aangezien er geen rekening werd gehouden met de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong.

Bovendien heeft de echtgenoot van verzoekster, in tegenstelling tot verzoekster, familieleden in Marokko, in het dorp van verzoekster.

Dit vormt een element waarmee de tegenpartij rekening had moeten houden nu verzoekster, ingeval van terugkeer, nog steeds als "volwaardige" vrouw van haar echtgenoot zal worden beschouwd door de familieleden van deze laatste.

Dit betekent in concreto dat verzoekster bij de familieleden van haar echtgenoot zal moeten wonen, dat ze de huishoudelijke taken zal moeten vervullen en dat ze in geen geval een normaal en waardig leven zal kunnen leiden in Marokko.

Hoewel de echtscheidingsprocedures in Marokko gewijzigd zijn, blijft het zeer moeilijk voor een vrouw om van haar man te scheiden indien deze laatste hiermee niet akkoord gaat. In dergelijk geval moet de vrouw immers een aanzienlijk bedrag betalen (de zogenaamde de "khol" procedure), hetgeen verzoekster onmogelijk zal kunnen doen.

Bijgevolg zal verzoekster in een vernederende situatie terechtkomen, zonder mogelijkheid om haar rechten af te dwingen en een waardig leven te leiden.

Dit, terwijl verzoekster dit in België wel zou kunnen doen en dit wenst te doen.

De tegenpartij was op de hoogte van deze elementen en van de gevolgen van een terugkeer naar Marokko.

Op deze wijze is de bestreden beslissing in strijd met het redelijkheidsbeginsel.

"Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Waf hef redelijkheidsbeginsel de rechter toeslaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is."

Dit is in casu het geval.

[...]"

2.1.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet en artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, gesteld dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging tussen de echtgenoten. Hierbij wordt verwezen naar een relatieverslag van 9 december 2011 opgesteld door de politie van Leuven. Verder wordt gemotiveerd waarom verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet om op zelfstandige wijze het verblijfsrecht te behouden en waarom er, gelet op artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, evenmin redenen betreffende de socio-economische en culturele integratie in België en de gezondheidstoestand van verzoekster zijn die van aard zijn dat een verder verblijf in België erdoor gerechtvaardigd wordt of noodzakelijk is of dat een terugkeer naar het herkomstland onmogelijk of schadelijk zou zijn voor haar.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Zij kan daarenboven niet

stellen geen kennis te hebben van de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing, aangezien zij deze motieven uitgebreid bespreekt en betwist in haar verzoekschrift.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

In zoverre verzoekster aangeeft niet akkoord te gaan met de motieven van de bestreden beslissing, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.1.2.2.1. Artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1 In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

In de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, volstaat de motivering gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2 [...]

§ 3 [...]

§ 4 Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5 De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

2.1.2.2.2. Verzoekster betwist niet dat de bestreden beslissing is genomen binnen de eerste drie jaar na de erkenning van haar recht op verblijf en dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging met haar echtgenoot. In de bestreden beslissing kon aldus in beginsel toepassing worden gemaakt van artikel 42*quater*, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

2.1.2.2.3. Verzoekster houdt evenwel voor dat zij zich in de uitzonderingssituatie zoals voorzien in artikel 42*quater*, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet bevindt, waardoor geen toepassing kon worden gemaakt van voornoemd § 1, eerste lid, 4° van deze bepaling. Zij wijst er hierbij op dat zij als slachtoffer van huiselijk geweld verplicht was om de echtelijke woning te verlaten en dat verweerder hiervan kennis had. Zij stelt dat gelet op de stukken in het administratief dossier verweerder niet kon besluiten dat zij niet afdoende heeft aangetoond effectief het slachtoffer te zijn geweest van een schrijnende situatie.

De Raad stelt evenwel vast dat de voorwaarden gesteld in artikel 42*quater*, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet cumulatieve voorwaarden betreffen en dat het motief in de bestreden beslissing dat verzoekster sedert 1 juni 2011 een leefloon ontvangt van het OCMW steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat dit pas het geval is sinds 15 oktober 2011. Gelet op dit gegeven blijkt derhalve niet dat verzoekster beschikt over voldoende bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste valt van het sociale bijstandstelsel. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt verder ook niet dat verzoekster werkte als werknemer of zelfstandige op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Evenmin blijkt uit enig voorliggend stuk dat verzoekster lid is van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

Het betoog van verzoekster dat uit de stukken van het administratief dossier wel degelijk afdoende blijkt dat zij een slachtoffer is van huishoudelijk geweld, laat bijgevolg hoe dan ook niet toe te besluiten dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verkeerdelijk oordeelde dat verzoekster niet voldeed aan de uitzonderingssituatie voorzien in artikel 42*quater*, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet. De vaststelling dat niet is voldoen aan één van de cumulatieve vereisten voorzien in artikel 42*quater*, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet volstond immers om te besluiten dat verzoekster zich niet dienstig op deze bepaling kon beroepen. Hieruit volgt ook dat zelfs indien de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op foutieve of kennelijk onredelijke wijze besloot dat niet afdoende is aangetoond dat er sprake was van huiselijk geweld of dit gegeven niet voldoende heeft onderzocht, dit gegeven nog niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing op grond van een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.2.2.4. Verzoekster geeft verder aan dat zij niet akkoord gaat met de motivering in de bestreden beslissing inzake de elementen voorzien in artikel 42*quater*, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Tevens geeft zij aan dat niet met al de elementen voorzien in deze bepaling rekening is gehouden.

Overeenkomstig artikel 42*quater*, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet dient bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening te worden gehouden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin de vreemdeling bindingen heeft met het land van oorsprong.

Teneinde tegemoet te kunnen komen aan deze bepaling heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoekster een eerste maal bij schrijven van 15 december 2011 gevraagd stukken voor te leggen inzake haar eventuele economische activiteiten, haar inkomsten, eventuele bestaansmiddelen van andere gezinsleden en

ziekttekostenverzekering. Tevens werd zij verzocht een medisch attest over te maken. Verder werd haar gevraagd naar een samenwoning met andere gezinsleden, naar haar culturele en sociale integratie, naar haar bindingen met haar land van herkomst en naar de duur van haar verblijf in België. Dit schrijven werd op 13 januari 2012 aan verzoekster ter kennis gebracht. Bij schrijven van 23 maart 2012 verzocht de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding opnieuw om eventuele humanitaire elementen in de zin van artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier voor te leggen. Dit schrijven werd op 13 juli 2012 aan verzoekster ter kennis gebracht.

Verweerder oordeelt in de bestreden beslissing dat de economische, sociale en culturele integratie van verzoekster in België niet van die aard is dat deze een verder verblijf in België rechtvaardigt of noodzakelijk maakt. Hierbij wordt erop gewezen dat uit de stukken in het dossier – en meer specifiek uit de door verzoekster via het CAW Leuven overgemaakte documenten – blijkt dat verzoekster hulp nodig heeft om haar weg te vinden in onze maatschappij en dat haar beperkte kennis van het Nederlands haar verhindert om snel werk te vinden. Er wordt tevens op gewezen dat zij reeds sinds 1 juni 2011 een leefloon ontvangt en hier geen verwanten heeft en alleen is. De Raad stelt vast dat verzoekster door aan te voeren dat hieruit nog niet volgt dat zij geen werk kan of zal vinden, dat het gegeven dat zij nog maar sinds juni 2012 werk zoekt het gevolg is van haar moeilijke persoonlijke situatie waarbij zij in mei 2011 gedwongen haar woning heeft moeten verlaten en dat zij zich moet aanpassen aan haar nieuwe situatie en de Belgische samenleving, nog niet aantoonde dat deze motivering onjuist of kennelijk onredelijk is. De Raad benadrukt hierbij ook dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat verzoekster enkel op grond van het gegeven dat zij geen werk heeft een verder verblijf wordt geweigerd, doch wel op grond van het gegeven dat de socio-economische en culturele integratie van verzoekster in België niet van die aard is dat zij op grond hiervan moet worden toegelaten tot een verder verblijf. Hierbij kon worden verwezen naar het gegeven dat zij nog hulp nodig heeft om haar weg te vinden in de Belgische samenleving, naar het gegeven dat haar kennis van het Nederlands onvoldoende is om werk te vinden, naar het gegeven dat zij een leefloon ontvangt en naar het gegeven dat zij geen verwanten heeft in België en hier alleen is. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor waar verweerder het loutere gegeven dat verzoekster leergierig is en inspanningen levert om zich te integreren en werk te zoeken nog niet aanvaardt als zijnde het bewijs van een voldoende socio-economische of culturele integratie die een verder verblijf in het Rijk rechtvaardigt. Het gegeven dat zij een moeilijke huwelijksperiode achter de rug heeft en zij enige tijd nodig heeft om zich aan te passen aan de Belgische samenleving, heeft evenmin tot gevolg dat de motivering van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Hierbij dient er ook op te worden gewezen dat verzoekster nog ruim één jaar nadat een einde kwam aan de gezamenlijke vestiging met haar echtgenoot is toegelaten geweest tot een verblijf in het Rijk en aldus een redelijke tijd heeft gehad om haar leven opnieuw op orde te stellen. Verzoekster toont niet aan dat verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden met bepaalde stukken in het administratief dossier. Het gegeven dat zij deze stukken anders beoordeelt dan het bestuur, kan verder op zich niet leiden tot de vaststelling dat de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel werden miskend.

Verzoekster geeft verder aan niet te weten over welk medische attest verweerder het heeft wanneer hij stelt dat zij in goede gezondheid verkeert. De Raad stelt evenwel vast dat op duidelijke wijze wordt verwezen naar het medische attest zoals voorgelegd door verzoekster, zodat zij in redelijkheid dient te weten dat wordt bedoeld op het medische attest van 25 mei 2011. In zoverre zij nog aangeeft dat in dit attest wel degelijk bepaalde vaststellingen, zoals van bloeduitstortingen op haar lichaam, worden gedaan die verband houden met het huiselijk geweld waarvan zij slachtoffer was, wijst de Raad erop dat niettegenstaande dit gegeven in dit attest voor het overige geen sprake is van ernstige medische problemen. Verweerder kon dan ook besluiten dat er geen elementen betreffende verzoeksters gezondheidstoestand voorhanden waren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, dat zich ruim één jaar na het opstellen van voormeld medische attest situeert, die een verder verblijf noodzaakten.

Daarnaast betoogt verzoekster dat geen rekening is gehouden met de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van herkomst. Zij verwijst naar de door haar voorgelegde verklaring van het CAW Leuven dat zij nauwelijks nog een band met Marokko heeft nu haar broers en zussen verspreid over Europa wonen en haar moeder weliswaar nog in Marokko woont doch zij enkel sporadisch telefonisch contact heeft met haar. De Raad stelt evenwel vast dat verweerder rekening heeft gehouden met de via het CAW Leuven voorgelegde documenten, waaronder voormelde verklaring van het CAW Leuven zelf, doch oordeelde dat hieruit niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk is of

schadelijk zou zijn voor verzoekster. De Raad merkt verder op dat de aangehaalde vermelding in het schrijven van het CAW Leuven enkel gesteund is op de loutere verklaringen van verzoekster, doch dat zij geen enkel concreet stuk voorlegde om aan te tonen dat zij geen of nauwelijks banden meer heeft met haar land van herkomst. Zij geeft ook ten onrechte in huidig verzoekschrift aan dat de bindingen met haar land van herkomst onbestaande zijn, nu zij zelf aangeeft dat haar moeder aldaar nog woonachtig is en zij toch het grootste deel van haar leven in Marokko heeft verbleven en enkel zeer recent naar België is gekomen. Nu uit de stukken van het dossier niet blijkt dat verzoekster geen banden meer heeft met het land van herkomst, kan niet worden aangenomen dat verweerder ten onrechte met deze onbestaande banden met het herkomstland geen rekening zou hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Er blijkt dan ook evenmin welk belang verzoekster heeft bij dit onderdeel van haar middel.

Waar verzoekster verder toelicht dat de relatie met haar moeder bijzonder slecht is geworden omdat deze een rol heeft gespeeld bij de totstandkoming van haar huwelijk en zij bij een terugkeer in een vernederende situatie terecht zal komen omdat haar echtgenoot familieleden heeft in haar dorp en zij bijgevolg bij de familieleden van haar echtgenoot zal moeten gaan wonen, kan de Raad verder ook enkel vaststellen dat verzoekster deze elementen niet eerder heeft aangebracht bij het bestuur, ondanks een uitdrukkelijke uitnodiging om eventuele humanitaire elementen in de zin van artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet aan te brengen. Het kwam aan haar toe te oordelen welke gegevens zij hiertoe nuttig achtte. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat verweerder ten onrechte met deze elementen geen rekening zou hebben gehouden. Ook dringt de vaststelling zich op dat verzoekster zich opnieuw beperkt tot algemene beweringen die verder met geen enkel begin van bewijs worden gestaafd.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

2.1.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De uiteenzetting van verzoekster laat de Raad ook niet toe te concluderen dat haar particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door verweerder beschermde algemeen belang, dat gediend is met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving, zodat evenmin kan besloten worden dat de bestreden beslissing disproportioneel is.

2.1.2.4. In zoverre verzoekster zich beroept op artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, dient de Raad vast te stellen dat zij niet toelicht om welke redenen de bestreden beslissing deze bepaling zou hebben geschonden. De bestreden beslissing werd ook niet genomen in toepassing van deze wetsbepaling. Dit onderdeel van het middel is dan ook, bij gebreke van de vereiste toelichting, onontvankelijk.

Louter ten overvloede merkt de Raad verder op, waar verzoekster artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet citeert, dat zij niet betwist dat zij geen gezinsleven meer heeft met haar echtgenoot en bijgevolg ook geenszins nog kan worden beschouwd als zijnde de echtgenote van een burger van de Unie die deze laatste begeleidt of vervoegt.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In het verzoekschrift ingediend op 4 september 2012 door meester T. OP DE BEECK wordt in een eerste middel de schending aangevoerd van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, in een tweede middel van de materiële motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in een derde middel van artikel 42^{quater}, § 1, 3° van de Vreemdelingenwet.

Deze middelen worden als volgt toegelicht:

“1) *M.b.t. het EERSTE MIDDEL:*

- *Schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, o.m. de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel*

Wanneer de Administratie een beslissing dient te nemen in bestuurlijke zaken, dan dient zij dit te doen op basis van een voldoende onderbouwd dossier;

In het algemeen worden er in zaken van gezinshereniging politiecontroles georganiseerd, die dienen na te gaan of er sprake is van een werkelijke gezinsscel, en van een de facto samenleven;

Indien er een verbreking van de samenwoning wordt vastgesteld, dan dient men na te gaan op welke wijze er aan deze samenwoning tot een einde is gekomen;

De feiten die aan de breuk ten grondslag liggen, moeten derhalve juist worden geduid, los van het feit of er dan nadien nog een controle dient te gebeuren in het licht van art. 42quater, §4, 4° VW;

Immers, zo stelt art. 42quater, §1, 3° VW, dient de Minister, wanneer zij een beslissing tot beëindiging neemt, rekening te houden met de situatie van de rechtszoekende, niet alleen op socio-economisch vlak, doch ook op het vlak van gezondheid en integratie;

Een juiste inschatting van deze toestand (en met gezondheid wordt vanzelfsprekend ook geestelijke gezondheid bedoeld) noopt een genuanceerd onderzoek van de feitelijke omstandigheden die ten grondslag lagen aan de breuk;

Het is correct dat verzoekster niet meer met haar man samenleefde, doch verzoeksters vertrek was niet zomaar uit de lucht komen vallen;

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het feit dat "betrokkene, als bewijs voor het huiselijk geweld één medisch attest voorlegt; en een PV van verhoor. Uit dit PV blijkt dat de politie geen verwondingen kon vaststellen bij betrokkene en dat ze gezien hebben dat betrokkene zelf schrammen bij zichzelf heeft toegebracht.";

Dit betreft de feiten van 29.05.2011;

Het moge duidelijk zijn dat de Administratie, toen zij de bestreden beslissing nam, duidelijk weet had van het schrijven dat ondergetekende raadsman op 12.07.2012 naar de gemeente Merksem faxte, en waarbij ook een medisch attest van Dr. [V.] was gevoegd, naast het PV van de politie;

De wijze waarop nu de bestreden beslissing is opgesteld, m.n. waar deze totaal niet spreekt over het gevoegde attest, doet verzoekster werkelijk paf staan;

Het attest (daterend van 25.05.2011, en opgesteld na een voorafgaande geweldpleging) spreekt over multiple hematomen bovenlichaam en onderlichaam (heupen & schouders), naast nog enkele andere klachten, zoals hoofdpijn;

Het is onbegrijpelijk dat de Administratie hierover zwijgt, en voorts terugvalt op een vraag van de politie uit het PV, die suggereert dat verzoekster zichzelf zou hebben gekrabd in de hals, doch waarop zij antwoordt dat zij met haar handen voordeed hoe ze werd gekrabd, wat plausibel is;

Verder toont geen enkel gegeven van het dossier aan dat er nader onderzocht werd welke verwonding er op 29.05.2011 werden toegebracht aan verzoekster;

Wél zijn er sowieso de vaststelling van 25.05.2011 : het lijkt absurd te stellen dat verzoekster deze multiple hematomen over het boven- en onderlichaam dan ook bij zichzelf zou hebben toegebracht;

Voor verzoekster is dit zonder meer een tweede mokerslag;

De Administratie had o.b.v. de informatie die voortvloeide uit de gefaxte stukken perfect verder onderzoek kunnen verrichten, wetende dat er eerder ook andere verwondingen werden toegebracht en dat er een veel uitgebreider stramien van mishandelingen aan de orde was;

Uiteraard is het maar mogelijk om daar een correct beeld van te krijgen als de administratie zich hieromtrent ook gedegen en op zorgvuldige wijze informeert;

Zulks werd onvoldoende gedaan; er werd dus niet aan voldoende feitenvinding gedaan;

Het middel is ernstig;

2) *M.b.t. het TWEEDE MIDDEL:*

- *Schending van de materiële motiveringsplicht*
- *Schending van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- *Schending van art. 62 Vreemdelingenwet;*

Het is een algemeen rechtsbeginsel dat iedere bestuurshandeling moet steunen op motieven in feite en in rechte; ook art. 62 vreemdelingenwet vereist dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed;

*“L'exigence de la motivation d'une décision est destinée à ce que l'intéressé ait parfaitement connaissance des raisons que la justifient
(Cons. Etat, 12 mai 1989, arrêt n° 32.560, R.A.C.E., 1989);*

Bovendien verplicht de wet van 29 juli 1991 de overheid om bij elke bestuurshandeling met individuele draagwijdte in de beslissing zelf de feitelijke en juridische grondslag aan te duiden waarop hij steunt;

Deze motivering moet bovendien afdoende zijn; In ieder geval zijn onduidelijke, onnauwkeurige stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn;

In casu is duidelijk is dat het gaat om een beslissing die onderworpen is aan de formele en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster is van oordeel dat er onvoldoende werk werd gemaakt van concrete feitenvinding en dat om die reden onredelijk (in weerswil van voorgebrachte informatie namelijk, cfr. supra) werd gemotiveerd;

Doordat men klaarblijkelijk is voortgegaan op te informatie waarvan verwerende partij alleen maar concludeert dat “er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen de echtgenoten”, en doordat men dan zelf een gebrek aan gedegen onderzoek aan de dag heeft gelegd, kan ook de motivering van de beslissing onmogelijk afdoende zijn; ze is gebaseerd op onvolledige en selectieve premissen;

Uit een arrest van de R.V.V. d.d. 11.09.2007 blijkt dat “de materiële motiveringsplicht is geschonden aangezien het kennelijk onredelijk is om louter op basis van het ontbreken van inlichtingen nopens het al dan niet bestaan van een gezinscel een vestigingsaanvraag af te wijzen, daar waar deze informatie had kunnen bekomen worden door bijgaand onderzoek”;

Eenzijds motiveert men onvoldoende het al dan niet bestaan van schrijnende situaties zoals bedoeld in art. 42quater §4, 4° VW (al speelt daar verder inderdaad ook het laatste lid van art. 42quater, §4, 4° VW);

Anderzijds wordt evenmin voldoende gemotiveerd indien men in het licht van de algemene controle ex art. 42quater, §1, 3° VW deze feitelijke gegevens onvoldoende belicht, nu deze ook een beeld vormen inzake geestelijke gezondheid;

Vanwege de Administratie zelf blijkt er geen enkele gedegen appreciatie van deze schrijnende feitelijke omstandigheden;

Meer nog, wanneer dan toch minstens een overduidelijk ‘begin van bewijs’ wordt voorgelegd, dan nog gaat men daarop niet verder in;

Op deze wijze komt te blijken dat de bestreden beslissing niet naar recht gemotiveerd is;

Het middel is ernstig;

3) *M.b.t. het DERDE MIDDEL:*

-Schending van art. 42quater §1, 3° van de Wet van 15 december 1980

Overeenkomstig de Wet van 15 december 1980 hebben vreemdelingen het recht zich in België te vestigen met hun echtgenoot, indien deze Belg of EU-onderdaan is (art. 40bis e.v. VW);

Zoals supra aangetoond waren partijen onbetwistbaar gehuwd, en woonde verzoekster aanvankelijk daadwerkelijk samen met haar echtgenoot in de gezinswoning; aldaar vormden zij een daadwerkelijke levensgemeenschap;

Conform art. 42quater kan de Minister de verblijfsvergunning van de aanvrager weer intrekken, wanneer blijkt dat de samenwoning niet langer bestaat;

Conform art. 42quater, §1, 3° VW dient de Minister daarbij steeds rekening te houden met een aantal persoonlijke gegevens van de betrokken vreemdeling: socio-economische situatie, doch ook om de gezondheidstoestand;

De Minister heeft zich hiervan trachten te vergewissen via een uitnodiging tot het voorleggen van een bijkomende gegevens;

Van belang is te weten dat deze controle ex. art. 42quater, §1, 3° VW in se losstaat van enige toepassing van art. 42quater, §4, 4° VW, waar het de hypothese van schrijnende situaties (partnergeweld) betreft;

Niettemin blijft een correct beeld van de feiten onontbeerlijk, en dit in het licht van beide aangehaalde paragrafen van art. 42quater VW;

In het eerste en tweede middel is gebleken dat de Administratie onvoldoende aan feitenvinding heeft gedaan, en dat de motivering van de weigering niet afdoende is;

Meerbepaald had de Administratie op basis van de gegevens die in illo tempore voorhanden waren, misschien wel kunnen besluiten tot het einde van de samenwoning, maar had verder onderzoek de relevantie van art. 42quater, §4, 4° VW naar voren kunnen brengen, ook al zou men deze grond uiteindelijk niet kunnen weerhouden wegens het niet-voldoen aan de cumulatieve voorwaarde ex art. 42quater, §4, 4° VW in fine;

Immers, dan nog kan men stellen dat eenieder die zich bevond in een situatie van psychische terreur en daardoor a.h.w. is moeten gaan vluchten, terecht kan inroepen dat zijn of haar gezondheidstoestand, wel degelijk een relevante factor i.h.k.v. art. 42quater, §1, 3° VW, niet toelaat om uitgezet te worden;

De gegevens van CAW Leuven gaven en geven aan (cfr. recent attest, stuk 5) dat verzoekster labiel en kwetsbaar was, bang ook voor de gevolgen bij terugkeer naar Marokko;

Hert is vanzelfsprekend een socio-cultureel probleem indien zij als vrouw die eigenhandig bij haar man is weggegaan opnieuw in Marokko toe zou komen; zulks is cultureel niet bespreekbaar;

Art. 42quater, §4, 4° VW kan dan misschien niet weerhouden worden, het bestaan op zich van een schrijnende situatie zoals in deze paragraaf beschreven, kan van die aard zijn dat de vreemdeling die zich is komen vestigen psychisch niet in staat is gevolg te geven aan enig bevel;

O.g.v. de feiten die zich hebben voorgedaan, en zoals ze werden weergegeven supra, blijkt dat verzoekster duidelijk in deze situatie was beland: zij werd psychisch mishandeld, nadat haar man ook meermaals fysiek gewelddadig was geweest;

Aldus had de Minister met deze informatie, die van in den beginne voorhanden was en die zeer zeker had kunnen uitgediept worden zo gewenst, in haar onderzoek ex art. 42quater §1, 3° rekening moeten houden;

De beslissing tot aflevering van de bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten werd dan ook genomen in strijd met art. 42quater §1, 3° van de Wet van 15 december 1980;

De bestreden beslissing moet dan ook minstens op deze grond worden vernietigd;

Het middel is ernstig;"

2.2.2.1. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt in de eerste plaats verwezen naar de voorgaande bespreking van de formele motiveringsverplichting. Verzoekster betoogt in wezen dat de motivering van de bestreden beslissing onvoldoende is in het licht van de artikelen 42quater, § 1, 3° en § 4, 4° van de Vreemdelingenwet, doch de Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op beide punten een concrete motivering bevat en dat verzoekster niet aantoonde om welke redenen de weergegeven motieven haar niet in staat stellen om kennis te nemen van de redenen die het bestuur heeft weerhouden en om op nuttige wijze huidig beroep tot nietigverklaring in te stellen. Zo wordt toegelicht om welke redenen verweerder van mening is dat verzoekster onvoldoende heeft aangetoond dat zij slachtoffer is van huiselijk geweld en wordt aangegeven dat verzoekster in goede gezondheid verkeert. De uitdrukkelijke motiveringsplicht gaat verder niet zover dat een overheid de motieven van de motieven van een beslissing zou moeten geven (RvS 18 september 2009, nr. 196.182).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

In zoverre verzoekster aanvoert dat geen correcte feitenvinding heeft plaatsgevonden en de motivering van de bestreden beslissing onredelijk is, dienen ook hier de aangevoerde middelen vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden onderzocht.

2.2.2.2. De Raad benadrukt dat verweerder niet enkel besloot tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster op grond van de vaststelling dat er geen sprake meer was van een gezamenlijke vestiging, doch dat tevens is nagegaan of verzoekster op grond van artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet niet op autonome wijze haar verblijfsrecht kon behouden en rekening werd gehouden met eventueel van toepassing zijnde elementen in de zin van artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Wat de toepasselijkheid van artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet betreft, herhaalt de Raad dat het hier cumulatieve voorwaarden betreft en dat in de bestreden beslissing wordt weerhouden dat verzoekster reeds geruime tijd een leefloon ontvangt. Er werd reeds op gewezen dat verweerder op basis van dit gegeven in redelijkheid kon oordelen dat alvast aan één van de cumulatieve voorwaarden niet is voldaan, nu verzoekster op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing noch werknemer of zelfstandige was in België, noch voor zichzelf beschikte over voldoende bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste valt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk noch lid was van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet. Ook hier dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de kritiek op het motief dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarde vervat artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet dat zij slachtoffer van huiselijk geweld dient te zijn – en meer specifiek het betoog dat verweerder niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding en verder onderzoek had moeten voeren naar welke verwondingen er op 29 mei 2011 aan haar werden toegebracht – nog niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er blijkt niet welk belang verzoekster heeft bij dit betoog, nu de Raad enkel kan vaststellen dat verweerder correct vaststelde dat niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden van artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster geeft verder correct aan dat verweerder gelet op artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet onder meer rekening diende te houden met haar gezondheidssituatie en dat hieronder eveneens de geestelijke gezondheidssituatie dient te worden verstaan. Zij geeft hierbij aan dat ten onrechte geen rekening is gehouden met het door haar overgemaakte medische attest van haar behandelende arts. Dit gegeven mist evenwel feitelijke grondslag, nu in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen naar dit medische attest om te stellen dat verzoekster in goede gezondheid verkeert. Zoals verzoekster correct aangeeft, vermeldt dit attest dat er op 25 mei 2011 sprake is van meerdere bloeduitstortingen op boven- en onderlichaam en van enkele andere klachten zoals hoofdpijn,

doch – zoals reeds gesteld – blijkt voor het overige uit dit attest niet dat er sprake is van ernstige medische problemen. Verweerder kon dan ook in redelijkheid besluiten dat er geen elementen betreffende verzoeksters gezondheidstoestand voorhanden waren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, dat zich ruim één jaar na het opstellen van voormeld medische attest situeert, die een verder verblijf noodzaakten. Er lag verder geen enkel medische attest voor waaruit blijkt dat er sprake is van geestelijke gezondheidsproblemen.

Waar verzoekster aangeeft dat de feitelijke gegevens betreffende het geweld dat zij heeft ondergaan onvoldoende worden belicht terwijl deze ook een beeld vormen van geestelijke gezondheid, wijst de Raad er verder op dat niet kan worden aanvaard dat het loutere gegeven dat verzoekster een moeilijke huwelijksperiode achter de rug heeft waarbij zij mogelijks psychisch en fysiek geweld heeft moeten ondergaan tot gevolg heeft dat het bestuur gelet op artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet een autonoom verblijfsrecht moet toekennen omwille van de (geestelijke) gezondheidssituatie. Gelet op de cumulatieve voorwaarden bepaald in § 4, 4° van deze bepaling dient immers te worden aangenomen dat de wetgever het loutere gegeven dat er sprake was van huiselijk geweld nog niet heeft willen beschouwen als voldoende reden om autonoom een verblijfsrecht te behouden. Verzoekster toont niet aan dat verweerder op dit punt niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding en een verder onderzoek had moeten voeren naar het geweld dat verzoekster stelt te hebben ondergaan. Nu geen concreet gegeven voorligt dat verzoekster op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog ernstige fysische of psychische problemen had, komt het niet kennelijk onredelijk voor dat verweerder besloot dat de gezondheidssituatie van verzoekster niet van aard is dat zij een autonoom verblijfsrecht kan behouden en kan niet worden vastgesteld dat verweerder geen correcte feitenvinding heeft doorgevoerd.

Verzoekster geeft verder aan dat zij bang is voor de gevolgen bij terugkeer naar Marokko en dat het socio-cultureel een probleem zou zijn indien zij als vrouw die eigenhandig bij haar man is weggegaan terugkeert naar Marokko. Zoals reeds eerder vastgesteld, heeft verzoekster dit gegeven als dusdanig niet aangebracht bij het bestuur voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing en dit ondanks een uitdrukkelijke uitnodiging hiertoe. Zij kan het bestuur dan ook niet verwijten hiermee ten onrechte geen rekening te hebben gehouden. Het kwam aan verzoekster toe te bepalen welke gegevens zij dienstig achtte om aan te brengen aan het bestuur opdat deze hiermee rekening zou houden bij zijn beoordeling of er niettemin redenen voorhanden zijn die een verder, zelfstandig verblijfsrecht noodzakelijk maakten. Ten overvloede wijst de Raad er nogmaals op dat verzoekster zich op dit punt beperkt tot algemene beweringen die niet worden onderbouwd met enig begin van bewijs.

Met betrekking tot de door verzoekster aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat niet blijkt dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door haar geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

Een schending van artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aangetoond.

2.2.2.3. Nu opnieuw geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster andermaal niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend en twaalf door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS